

Gyógykezelések

A beteget lefektettük az ágyra. Elhatároztuk, hogy itthon fogjuk gyógyítani. Azt ugyan nem tudtuk megállapítani, mi a baja. Egyre azon vitakoztunk, s végül abban állapodtunk meg, hogy a betegség neve úgysem változtat a dolgon. Mindent elkövetünk a betegért, ami lehetséges. Minden áron kigyógyítjuk ismeretlen nyavalyájából. Még a hivatalokkal is közöltük, hogy nővérkére sincs szükségünk, mi majd ellátjuk a beteget, biztosan jobban, mint ő. Utóvégre a családtagunk. S ez a fontos számunkra is.

A beteg lekötötte minden időnket. Felszámoltuk kötelezettségeinket: a munkát, az iskolát, a kedvest, az államot, még az Istent is. Magunkra maradtunk. Egy szobában a beteggel. Szétraktuk a matracokat az ágya körül, elosztottuk a szolgálatot. Mindegyikünk négy órát ügyelt a beteg mellett, aztán pihent a legközelebbi szolgálatig, és ez így ment körbe-körbe. Lényegében azonban sosem hagytuk ott a beteget, törődünk vele mind egyszerre – az életéről volt szó. Nem a mi életünkről. Amíg ki nem gyógyítjuk a nyavalyájából, a mi életünk nem számít.

A beteg az ágyban feküdt mozdulatlanul. Kanállal etettük, dudlisüvegből itattuk, s mindeközben a szakirodalmat tanulmányoztuk, és a módját kerestük, miként siethetnénk a gyógyulását.

Igényesnek bizonyult a dolog. A holland módszerrel kezdtük, amelyet a „vér áthelyezésének“ emlegetek. Okunk volt rá azt hinni, hogy a mi betegünk bénaságát az úgynevezett vérfogyás okozza az erekben. Laikus nyelven úgy mondhatnánk, hogy a vér nagyon kelleetlenül áramlott a testben, s szüntelenül meg-megállt, leülepedett, visszafelé folyt – ilyenkor a beteg görcsöt kapott, és a fájdalomtól eltorzult az arca. S épp a vér ilyen abnormális viselkedését kellett megakadályozni a holland gyógymódnak. Az volt a lényege, hogy a vér gyors tempóban pumpálódjon a testből, és a nyomás alatt ugyanúgy visszajusson a testbe. Az így felmelegített és hajtatott vér képes volt hosszabb ideig folyamatosan áramlani, akadály és hiba nélkül ellátni a szervezetet vérrel. Az ideális az volt, hogy a vért az egyik helyről vették, és a test másik részén juttatták vissza. Így a vér különféle gyorsasággal és erővel keveredett, ami által a szervezet regenerálódott. A vér keverése nagyon egészséges dolog, egyeztek meg ebben a kérdésben a holland segédkönyvek.

A vérgyógymódot naponta kétszer végeztük el a betegen, tizenkét óránként. Láthatóan segített is rajta. A vér áthelyezésekor egészen kivörösödött, a vérellátása teljes mértékben működött.

A további gyógymód a „forró vizes“ kúra volt. Ehhez nem volt szükségünk a külföldi szakirodalom segítségére, ezt a gyógymódot magunk eszeltük ki. Abból a feltételezésből indultunk ki, hogy az öngyilkosok ereik fölmetszése előtt forró vízzel telt fürdőkádba fekszenek, hogy gyorsítsák az elvérzést, így hát logikus, ha gyorsítani akarjuk a vér áramlását, a beteget forró vízbe kell tennünk.

A kúra miatt átköltöztünk a fürdőszobába. Teleengedtük a kádat forró vízzel, és belemerítettük a beteget, hogy gyógyuljon. A vizet állandóan feltöltöttük, attól tartva, hogy nem lesz elég forró, s így a kúra veszít gyógyító hatásából. A beteg mellett őrködtünk éjjel-nappal. Állandóan készek arra, hogy beavatkozhassunk, ha netán a vízben ázó utolsó erejét megfeszítve igyekezne felemelkedni keserves helyzetéből, hogy megpihenjen és szabaduljon habzó fürdőjéből.

Rövid idő múlva mállani kezdett a bőre, összefüggő rétegek hámlottak le róla, és később már minden érintés fájdalmat okozott neki. Egybeolvadt a vízzel. Már nem vettük ki a kádból. A vércserét megszüntettük. Maga a beteg akarta így. Valahányszor ki akartuk venni a kádból, az érintés okozta fájdalomtól félve egészen alámerült a vízbe, hogy mindenét ellepje a víz. Nem merésztük kihúzni a víz alól. A víz túlságosan forró volt.

S épp amikor a legjobban örültünk, hogy a betegen már nem látszanak a fáradtság, a kimerültség jelei, az arcára szép rózsaszín és semmi-re sem panaszkodik, hirtelen változás állt be. A beteg órákon át feküdt a víz alatt, és fel sem bukkott. Mindannyian feszülten figyeltük, gubbasztottunk a kád körül, és találgattuk, mi történhetett. Többünk feltételezte, hogy a betegnek huza-mosabb vízben tartózkodása alatt kopolytúi fejlődtek, mások meg úgy vélték, annyira hozzászokott a vízi életmódhoz, hogy már nincs szüksége annyi levegőre, és tovább vissza tudja tartani a lélegzetét. Előbb-utóbb majd csak felbukik, biztatgattuk egymást. Amíg arra vártunk, hogy majd csak előbukkan a víz alól, felkészültünk egy további gyógymódra. A postán egyre-másra érkeztek az újabbnál újabb külföldi segédkönyvek, és hamarosan részletesen ki is dolgoztunk egy új gyógymódot az elkövetkező hónapokra.

Határtalan volt a csalódottságunk, mivel a beteg napok múlva sem bukkott fel a vízből. Elhatároztuk, hogy elzárjuk a melegvíz csapját, s ahogy a víz szintje megnyugodott és a víz kihűlt, kihúztuk a beteget a szárazra.

Az a megállapításunk, hogy a betegnek nem fejlődtek ki kopolytúi, s nem is tanulta meg a légzés visszatartását, keserű csalódást okozott. Tanácstalanul néztünk egymásra. Vizslattuk fel-puffadt testét. Arcunkra kiült a harag. Nem tudtuk elhinni, hogy a beteg ilyesmit képes legyen

elkövetni velünk. Velünk, akik áldozatot hoztunk, időt, fáradtságot, gondoskodást! De így volt. Nyilvánvalóan nem nagyon becsülte életét. Mindezek ellenére nem éreztünk iránta haragot. Mégis csak egy volt közülünk. Családtag. Tapintatos hallgatással túltettük magunkat hitvány cselekedetén, holott mindegyikünk tudta, miként vélekedünk róla. A szemünk elárulta.

Megszárítottuk, feketébe öltöztettük, és az ágyra helyeztük. A kezét összekulcsoltuk a mellén, s az ágy köré gyertyákat raktunk. Egyesek a haját tették rendbe, fésülték, nyírták, reszelték a körmeit, formálták szemöldökét, borotválták, mások az arcát tették rendbe, púdereztek, pirosítót kentek rá (mivel olyan szokatlanul fehér volt), egyesek a csomagküldő szolgálat katalógusából válogattak öltönyt, divatos cipőt, naponta cserélték az alsónadrágját. Egyikünk még a halott fülét is átfúrta, és kis fülbevalót tett bele. Egy idő múlva már nem tudtunk tovább színlelni, és nyíltan be kellett ismernünk: ez nem az igazi. A posta rendületlenül hozta az orvosi szakkönyveket, ismeretterjesztő irodalmat a különféle házi kezeléstről, amik mind azt sugallták, hogy s mint volt azelőtt, mivel próbálkozhattunk volna még, ha a hálátlan... a gyógymódok kimeríthetetlenek. De hát mit lehet tenni egy halottal? A tevékenységünk egyoldalú és haszontalan volt. Egyikünk sem tudott kiötleni olyan gyógymódot, amely csak egy kicsit is különlegesebbé tette volna a mindennapi megszokottat.

Radikális megoldáshoz folyamodtunk. Elfújtuk a gyertyákat, kivettük a fülbevalót, levettük a halotról az öltönyt, és a holttestet kivittük a la-

kásból. Magunkra maradtunk. Egy híján mindannyian. Munka nélkül, életcél nélkül.

De nemsokára minden megváltozik. Az élet tele van tragédiákkal, és naivság lenne azt hinni, hogy elkerülnek bennünket. Tudjuk, hogy hamarosan megint megbetegszik közülünk valaki. Egyikünk! Az élet már csak ilyen. Az egyik meghal, a másik beteg lesz. Ilyen a betegség és a halál állandó körforgása. De nem esünk kétségbe. Épp ellenkezőleg. A lakásban célszerűen szétraktuk a sokféle könyvet. Mindegyikünk vett magához néhány tudományos kiadványt, brosúrát és jegyzetet, s most ezeket tanulmányozzuk elmélyülten.

Kölcsönösen figyeljük egymást. Várunk. Előbb vagy utóbb valaki csak megbetegszik. S aztán tudatja: köhéccsel, fűjtat akár egy ló, vért hány, vagy valami más módon árulkodik megromlott egészségi állapotáról. Jelzi, s mi többiek a segítségére sietünk.

Egy család vagyunk. Segítenünk kell. Sosem hagynánk egyikünket sem gondozás nélkül, elpusztulni, mint egy rühes kutyát. Meg aztán képtelenség is lenne, most, amikor az orvostudomány ilyen rohamosan fejlődik, és újabbnál újabb gyógymódokat talál az újabbnál újabb betegségekre.

Már néhány napja titokban figyeljük az ablak sarkában ülő idős nénit. Úgy tűnik, valami baja van. Időnként elalszik fényes nappal is, szunyókál a rakás könyve fölött, a bal keze reszket a könyvek garmadáján meg az ásítás leplezésekor.

Ennek a nőnek segítségre van szüksége. S tölünk meg is kapja.

(Vércse Miklós fordítása)

Lábik János: Adria